

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/151/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216209035
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1216209035.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Bratislava, Mozartova č. 9, IČO: 00 420 166, zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou v Bratislave, Nám. Biely kríž č. 3, proti žalovanému: A Premium Services, s.r.o., Bratislava, Priekopy č. 20/A, IČO: 46 192 301, zastúpený spoločnosťou PETKOV & Co s. r. o., Šoltésovej č. 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, za ktorú koná Mgr. Ivan Petkov, v konaní o zaplatenie sumy 2.478,-- €, s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 23. marca 2017, č.k. 19 C 96/2016-239, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 23. marca 2017, č.k. 19 C 96/2016-239, vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.478,-- € s úrokom z omeškania 5 % ročne od 27.5.2016 do zaplatenia, a vo výroku III., ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, p o t v r d z u j e .

II. Návrh žalovaného na prerušenie konania z a m i e t a .

III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Rozsudkom zo dňa 23.3.2017, č.k. 19 C 96/2016-239, Okresný súd Bratislava II. (výrokom I.) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu X.XXX,-- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.5.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku II. súd prvej inštancie návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ Civilného sporového poriadku zamietol, a (výrokom III.) žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorá bude vyčíslená v samostatnom uznesení po právoplatnosti uznesenia. Vyhovel tak žalobe, v ktorej žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, nakoľko mu bolo udelené Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky zo dňa 11.5.2010 pod č. MK-XXX/XXXX-XX/XXXX, a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým, dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv má žalobca aj v zmysle novej právnej úpravy platnej od 1.1.2016, t.j. v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. Vykonáva kolektívnu správu na použitie diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo iných priestoroch

ubytovacích zariadení, alebo v iných prevádzkach, ako aj reštaurácie, kaviarne, bary a pod. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení považuje za verejný prenos diel. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom, uzatvára s prevádzkovateľmi daných zariadení hromadné licenčné zmluvy, pričom základom na určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu, konkrétne časť II, sekcia B, odsek 2. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Premium business hotel Bratislava, ktoré sa nachádza na adrese Priekopy 20/A, Bratislava, pričom ide o zariadenie v štandarde hotel 4*. Žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete má vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnému prenosu technickými zariadeniami v rozsahu 42 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Premium business hotel Bratislava. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel. Žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, avšak neúspešne. V zmysle vyššie uvedeného upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa ním spravované predmety ochrany neoprávnene a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a k uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015. Žalovaný dobrovoľne žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevyplatil a ďalej neoprávnene používal predmety ochrany spravované žalobcom. V predmetnom súdnom konaní si žalobca uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2015 v sume X.XXX,-- €, ku ktorej dospel nasledovným výpočtom: Sadzobník licenčných odmien za 1 rok: zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 4*, v izbe v sume 29,50 €; názov prevádzky: Premium business hotel Bratislava, kategória 4*, počet izieb 42 x 29,50 € = X.XXX,-- € za rok, zvýšená na dvojnásobok podľa § 56 ods. 1 písm. g/ zákona č. 618/2003 Z.z. (na sumu X.XXX,-- €). Žalovaný ako prostriedok procesnej obrany použil skutkové tvrdenia popierajúce tvrdenia žalobcu, namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie ustanoveniami § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. (nový autorský zákon) v spojení s § 56 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. i/, § 81 ods. 1 písm. i/, j/ a k/, § 84 ods. 1 zákona č. 618/2013 Z.z. Dôvodil, že v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. je možné použiť dielo autora výlučne na základe jeho súhlasu udeleného prostredníctvom licenčnej zmluvy, okrem prípadov zákonných licencií. V danom prípade, nakoľko pri danom spôsobe použitia diel ide o kolektívne spravované práva, ktoré spravuje žalobca, na takéto použitie diel autorov zastupovaných žalobcom sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným ako používateľom diel. Hromadná licenčná zmluva predstavuje zvláštny typ zmluvy, ktorý vo svojom záväzkovo právnom vyjadrení v podstate nadobúdateľovi poskytuje len súhlas na použitie diela v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas, pričom samotná organizácia kolektívnej správy už po uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy nekontroluje počet uskutočnených verejných prenosov v rozhodnej dobe. Znamená to, že predmetom tohto typu zmluvy je len udelenie súhlasu na používanie diela, čo nadobúdateľovi vytvára skutkový a právny rámec, v rámci ktorého takto pridelené právo môže využívať. To, ako často k tomuto použitiu skutočne dôjde, je irelevantné. Ak žalovaný zjavne disponoval viacerými TV nosičmi, ktoré vo svojej praktickej a funkčnej podstate umožňujú a primárne slúžia na zabezpečovanie verejného prenosu určitých diel, aj diel práva, ku ktorým spravuje žalobca, a v rozhodnej dobe nemal uzavretú so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu, dochádza z jeho strany k realizácii majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektom bez toho, aby im bola poskytnutá odmena. V tomto prípade však samotná odmena nie je ekvivalentom zmerateľným, resp. odzrkadľujúcim skutočný rozsah používania diel, ale predstavuje plnenie za to, že takáto možnosť sa nadobúdateľovi poskytne. Samotný autorský zákon, podľa názoru súdu prvej inštancie, primerane reflektuje možnosť nastania takejto situácie aj v znení zákonných ustanovení a to najmä v § 56 ods. 1, ktorý stanovuje zákonný rámec ochrany autorov, do ktorých práv sa neoprávnene zasiahlo. Toto ustanovenie predstavuje preventívno-represívne opatrenie, stanovujúce zákonné prostriedky, ktorými sa autor môže domáhať odstránenia nezákonného stavu, najmä vzhľadom na skutočnosť, že v reálnom živote, kedy technické a informačné prostriedky umožňujú používanie diel temer bez možnosti

riadnej kontroly, autori diel, práva ku ktorým spravuje žalobca, nemajú adekvátnu možnosť ochrany pred ich neoprávneným použitím, je autorský zákon v ustanovení § 56 ods. 1 prísnejší a reštriktívnejší. Za nedôvodnú považoval námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Od 1.1.2016 vstúpil do účinnosti autorský zákon č. 85/2015 Z.z., podľa ktorého (§ 190 ods. 1) sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich, sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31.12.2015. Predpisom účinným do 31.12.2015 bol autorský zákon č. 618/2003 Z.z., podľa ktorého sa posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou. Žalobca preukázal Oprávnením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 2/2004, že má postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým, dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Podľa ods. II písm. b/ uvedeného Oprávnenia vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami. Podľa aplikovateľnej právnej úpravy ak chce používateľ používať predmety ochrany a ak je pre daný spôsob používania predmetov ochrany udelené oprávnenie na kolektívny výkon správy, tak používateľ je povinný plniť svoje povinnosti priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ používateľ nepreukáže, že konkrétny nositeľ práv kolektívnu správu vylúčil. Plnením povinností zo strany používateľa je nepochybne získať súhlas na použitie diela a zaplatiť licenčnú odmenu. Ak sa žalovaný chce zbaviť povinnosti plniť žalobcovi, dostáva sa do pozície nositeľa dôkazného bremena a je na ňom preukázať, či a v akej časti došlo zo strany jednotlivých nositeľov práv k vylúčeniu kolektívnej správy práv. S poukazom na ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i/, j/, k/, § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z. súd mal za to, že autorský zákon má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku postavenie lex specialis, a tak jeho jednotlivé ustanovenia derogujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to aj ustanovenie pojednávajúce o bezdôvodnom obohatení; aj týmto odôvodňoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. V konaní zostalo jednoznačne preukázané, že žalovaný v roku 2015 používal vo svojom zariadení predmet ochrany, ku ktorému vykonáva kolektívnu správu žalobca. Žalovaný nerozporoval, že prevádzkuje hotelové zariadenie 4* kategórie, pričom ponúka ubytovanie v 42 izbách s TV satelitným príjmom, tieto údaje o svojom zariadení žalovaný prezentuje na svojej webovej stránke. Bolo tiež preukázané, že medzi stranami sporu k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy nedošlo. Pri ustálení výšky bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie predmetov ochrany súd vychádzal zo sadzovníka žalobcu zverejneného v rozhodnej dobe na jeho oficiálnej webovej stránke, a počtu zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného. Pri určení počtu týchto zariadení súd prvej inštancie vychádzal z verejne prístupných údajov žalovaného o jeho ubytovacom zariadení, kde deklaruje 42 ubytovacích jednotiek, komfortne vybavené izby, kategórie štyroch hviezdíčiek, kedy k štandardnému vybaveniu ubytovacej jednotky patrí satelitný TV. Deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích jednotkách zariadenia žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda že na izbách sú umiestnené funkčné zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, a teda že žalovaný ponúka vo svojom zariadení ubytovaným hosťom funkčné zariadenia. Podľa Sadzovníka licenčných odmien za 1 rok pre zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 4* na jednu izbu prislúcha suma 29,50 € x počet izieb 42 = 1.239,-- € (za rok), zvýšená na dvojnásobok podľa § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona, na sumu 2.478,-- €. Argument žalovaného, že žalobca v žalobe neuviedol, aké konkrétne diela mal šíriť technickými prostriedkami a či sú tieto skutočne dielami autorov, ktorí boli združení v autorskej spoločnosti žalobcu, považoval súd prvej inštancie za nedôvodný. Súhlasil s názorom žalobcu, že realizácia autorských práv by bola prakticky vylúčená, keby si ju mali uplatňovať, resp. kontrolovať, samotní autori. Je nutná ich kolektívna ochrana, ktorá ich požiadavky a práva zastrešuje v rámci jednej inštitúcie, čo umožňuje následnú možnosť komunikácie s potencionálnymi nadobúdateľmi. Vzhľadom na množstvo chránených diel a autorov je vznesenie požiadavky na konkrétnu špecifikáciu spravovaných diel účelové a z praktického hľadiska úplne nezmyselné. Okrem toho zoznam nositeľov chránených práv je uverejnený na webovej stránke žalobcu, teda sa s ním mal žalovaný možnosť kedykoľvek oboznámiť. Taktiež táto požiadavka nekorešponduje už s vyššie vymedzeným princípom hromadnej licenčnej zmluvy, ktorá dáva zmluvnej strane len príležitosť, resp. možnosť, právo používať, skutočný počet použití diel je následne irelevantný. Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ jednoznačne uvádzajú, že ak prevádzkovateľ hotela poskytuje svojim hosťom na izbách aj televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom uskutočňujúcim verejný prenos. Obdobný záver prijala aj Komisia ES vo výzve zo dňa 18.10.2005. Okrem toho samotný autorský zákon v ustanovení § 5 ods. 14 definuje pojem verejný prenos tak, že verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov a obrazov súčasne,

alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti. Ako je zrejmé zo samotnej definície, zákon nestanovuje ako podmienku určitý počet osôb, ktorých prítomnosť je nevyhnutná na to, aby sa mohlo jednať o verejný prenos.

1.3. Zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. a/, písm. b/, písm. c/ C.s.p. pre rozpor ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona s Ústavou Slovenskej republiky, pre potrebu posúdenia konania žalobcu Protimonopolným úradom Slovenskej republiky, pre potrebu vyriešiť súladnosť § 84 ods. 1 autorského zákona s právom Európskej únie formou konania o prejudiciálnej otázke, súd prvej inštancie odôvodnil tým, že konanie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky týkajúce sa posúdenia, či zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nemá vplyv na predmet sporu, keď predmetom sporu je výška bezdôvodného obohatenia a nie výška zmluvnej odmeny, na ktorú žalovaný poukazuje. Žalovaný už uzatvoril zmluvy so subjektmi prevádzkujúcimi ubytovacie zariadenia prevažne hotelového typu, došlo k akceptovaniu ceny navrhutej žalobcom. Uvedeným akceptovaním žalobcom navrhutej ceny došlo ku vzniku obvyklej ceny a je výsledkom trhového pôsobenia ponuky a dopytu. Žalobca totiž nie je jedinou organizáciou kolektívnej správy (teda nemá monopolné postavenie) a uvedené subjekty nemuseli cenu navrhnutú žalobcom akceptovať a zmluvu uzatvoriť, čo preukazuje aj konanie žalovaného, ktorý zmluvu so žalobcom neuzatvoril. Preto uvedená otázka nemala žiadny vplyv na konanie a rozhodovanie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ sa jedná o návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. z dôvodu nutnosti posúdenia súladu znenia ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g/ zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom účinný ku dňu 31.12.2015, s Ústavou Slovenskej republiky, súd prvej inštancie nedospel k záveru o neústavnosti dotknutých ustanovení, čím neboli splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov. Je výlučne na posúdení súdu, či pri prejednaní sporu dospeje k záveru o nesúlادnosti právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie k uvedenému záveru nedospel, keď právnu úpravu autorského zákona považoval za plne súladnú s predpismi vyššej právnej sily. Pokiaľ žalovaný navrhol aj prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p., pričom naformuloval otázku, s ktorou sa súd prvej inštancie mal obrátiť na Súdny dvor Európskej únie ako s prejudiciálnou otázkou (je potrebné a nevyhnutné interpretovať § 84 ods. 1 autorského zákona eurokonformne) súd prvej inštancie dôvodil, že Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, nevyjadruje sa k výkladu vnútroštátneho práva (iba posudzuje jeho súlad či nesúlad). V predmetnej veci súd aplikoval výlučne ustanovenia vnútroštátneho zákona a nie ustanovenia práva Európskej únie, výklad ustanovení smernice by nemal vplyv na rozhodovaciu činnosť súdu v predmetnej právnej veci. Súd prvej inštancie výlučne iba odkázal na závery a výklad Súdneho dvora Európskej únie pri výklade pojmu verejný prenos, pričom s výkladom uvedeného pojmu sa stotožnil aj v rozsahu vnútroštátneho práva.

1.4. V súlade s ustanovením § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., nadväzne na omeškanie žalovaného, súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania od 27.5.2016, kedy vypracoval žalobu vo veci samej v ním uplatnenej výške (v zákonnej výške). O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle ustanovení § 262 ods. 1, ods. 2 a § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku vo výroku I. a III. podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/, § 365 ods. 2 C.s.p. Jeho odvolanie proti rozsudku vo výroku II. nesmeruje, keďže proti nemu odvolanie prípustné nie je. Mal za to, že nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie preukázaná jeho aktívna vecná legitímácia tak, ako ju predpokladá § 56 ods. 1 písm. g/ zákona o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva autorov audiovizuálnych diel práve žalobca. K preukázaniu uvedeného nedošlo ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom prvej inštancie na základe vykonania dôkazov z „relevantnej reprezentatívnej vzorky“, ak by malo byť dokazovanie v celom rozsahu obtiažne alebo takmer nemožné. Súd nevyhovel jeho návrhu na doplnenie podstatných skutočností zo strany žalobcu (identifikácia nositeľov práv a k nim prináležiace predmety ochrany, ktoré mali byť obsahom verejného prenosu v žalovanom období, ku ktorým zároveň žalobca spravuje majetkové práva nositeľov práv), ktorých vnesenie do konania bolo predpokladom riadneho dokazovania vychádzajúceho z relevantných a riadne žalobcom tvrdených skutočností. Jedine vnesenie

týchto skutočností, a ich preukazovanie zo strany žalobcu mohlo smerovať aj k zisteniu (ne)existencie riadnych a určitých dohôd medzi žalobcom identifikovanými nositeľmi práv a žalobcom, a prípadne k zisteniu skutočného rozsahu žalobcom spravovaných práv nositeľov majetkových práv. Žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzovníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb autorov audiovizuálnych diel, ktoré per se predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprímeraných cien, je potom (ak by mu aj tento nárok patril, čo nepatrí) výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie požívať právnu ochranu. Samotné zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd prvej inštancie „obvyklú licenčnú odmenu“, sú v dôsledku tohto zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 Občianskeho zákonníka minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej „zneužitie“, a preto nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške „obvyklej licenčnej odmeny“ pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. O argumente týkajúceho sa eventuálnej aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prípadne § 265 a § 44 ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka sa súd prvej inštancie opäť ani len nezmienil, hoci posúdenie tohto argumentu je absolútne rozhodujúce pre (ne)možnosť poskytnutia ochrany žalobcom uplatneného práva v tomto konaní aj za predpokladu, že by všetky ostatné predpoklady nároku žalobcu boli v konaní preukázané. Vzhľadom na zmätočnosť rozsudku a nedostatok alebo v mnohých prípadoch nezrozumiteľnosť dôvodov, bolo pre neho veľmi obtiažné vecne argumentovať k jednotlivým rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam, ktoré sú, ale (možno) aj nie sú uvedené súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozsudku. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie predčasne, nesprávne právne, posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom, resp. vôbec, sa v rozsudku nevysporiadal s jeho námietkami k absencii aktívnej vecnej legitímácie tvrdenými od počiatku a počas celého konania. Mylne vychádza z predpokladu, že samotným faktom, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv a že mu bolo vydané oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, automaticky a bez ďalšieho postačuje na preukázanie toho, že žalobca zastupuje práve tých autorov diel a práve vo vzťahu k tým dielam, ktoré mali byť v žalovanom období (v roku 2015) predmetom verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia. Opomenul ale, že kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany (diela) verejným prenosom akýmikoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b/ autorského zákona) spadá do kategórie „dobrovoľnej kolektívnej správy práv“ (§ 78 ods. 3 autorského zákona a contrario), a teda žalobca môže zastupovať nositeľa autorských práv výlučne na základe dohody medzi nositeľom práva a organizáciou kolektívnej správy a v dohodnutom rozsahu. Súd prvej inštancie si zjavne neuvedomuje význam teoreticko-právnej konštrukcie „aktívnej vecnej legitímácie“, keď existenciu aktívnej vecnej legitímácie zistil len z oprávnenia žalobcu na výkon kolektívnej správy práv a aj priamo z ustanovenia právneho predpisu (súd prvej inštancie však tento predpis relevantným spôsobom ani nevyložil a nevysvetlil jeho obsah). Mylne sa domnieval, že oprávnenie na výkon kolektívnej správy per se preukazuje existenciu hmotnoprávneho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aktívnu vecnú legitímáciu nie je nič iné, ako existencia hmotnoprávneho nároku oprávneného subjektu. Ak súd prvej inštancie ustálil, že žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu, vychádzal tak z určitého zákonného ustanovenia (§ 56 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i/, j/, k/, § 84 ods. 1 autorského zákona) bez toho, aby bližšie vysvetlil, ako tieto ustanovenia vykladá v ich vzájomných súvislostiach. Napríklad § 81 ods. 1 autorského zákona upravuje len nepriame zákonné zastúpenie organizácie kolektívnej správy práv, čo je úplne iná právna „kategória“ ako aktívna vecná legitímácia. Nepriame zákonné zastúpenie predstavuje oprávnenie osoby odlišnej od oprávneného subjektu uplatňovať nároky tohto subjektu vo vlastnom mene, ale na jeho účet. Aby bola preukázaná aktívna vecná legitímácia nepriameho zákonného zástupcu v spore musí tento tvrdiť a v konaní riadne preukázať, že zastupuje subjekt oprávnenia (nositeľa práv) vo vzťahu k predmetu ochrany (k dielu), ktoré malo byť z jeho strany (žalovaného) neoprávnené použité a v dôsledku toho malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Pokiaľ nepriamy zákonný zástupca (organizácia kolektívnej správy práv) v konaní nepreukáže, že na základe dohôd (ich existenciu treba riadne preukázať) zastupuje práve tých nositeľov práv, ktorých diela mali byť predmetom verejného prenosu v žalovanom období, nepreukáže ani svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, a teda úspešný nemôže byť. Samotné oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv ešte neoprávňuje organizáciu kolektívnej správy práv uplatňovať v mene nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci by aj skutočne existovali. Mandát organizácii kolektívnej správy práv na úspešné uplatňovanie nárokov nositeľov práv na súde vzniká až vtedy, keď (a) má uzatvorenú dohodu s nositeľom práva, (b) dôjde k neoprávnenému použitiu takého diela, (c) pričom správu práv k tomuto dielu autor na základe písomného oznámenia zveril príslušnej organizácii kolektívnej správy práv na spravovanie (§ 78 ods. 2 autorského zákona). Ani jedna z týchto skutočností

nebola žalobcom v konaní preukázaná. Nesprávny právny záver súdu prvej inštancie je aj o tom, že by autorský zákon v rámci ustanovení o bezdôvodnom obohatení derogoval ako celok ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Špeciálny predpis (v tomto prípade autorský zákon) vždy deroguje všeobecný predpis iba v tom rozsahu, v ktorom špeciálny predpis ustanovuje inak. V časti úpravy, v ktorej špeciálny predpis neustanovuje inak, je nevyhnutné aplikovať všeobecnú právnu úpravu. Tak je tomu aj v posudzovanom prípade. Úpravu obsiahnutú v autorskom zákone a úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku nemožno vnímať oddelene. To znamená, že autorský zákon možno použiť iba pri posudzovaní otázok, ktoré sú na rozdiel od Občianskeho zákonníka upravené v autorskom zákone inak. V prípadoch absencie odlišnej právnej úpravy *expressis verbis* uvedenej v autorskom zákone (vo vzťahu k Občianskemu zákonníku) je nevyhnutné aplikovať v tejto „absentujúcej“ časti normy nachádzajúce sa v Občianskom zákonníku. Žalobca listinnými dôkazmi nielenže riadne nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, z veľkej časti ani len netvrdil rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu ku svojej aktívnej vecnej legitímácii. Predložil iba (a) zoznam autorov, o ktorých tvrdí, že ich zastupuje a (b) súčasne predložil CD obsahujúce súbory PDF s prehľadom o vysielaní audiovizuálnych diel jednotlivými slovenskými vysielateľmi v období roku 2015, (c) súbory obsahujúce 13 zmlúv s údajnými nositeľmi práv, ktorých diela (nevedno však ktoré) mali byť predmetom verejného prenosu v roku 2015. Žalobca tiež predložil (d) zoznam predmetov ochrany vo vzťahu k trom žalobcom vybraných nositeľov práv (Barabáš, Feldek, Brezovská). Medzi zoznamom autorov [označenom pod písm. (a)] a štatistikou vysielania [označenom pod písm. (b)] nie je žiadna spojitosť. Zo zoznamu autorov nevyplýva o aký typ autora ide (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.), ani to, vo vzťahu k akým jeho dielam zaradeným do zoznamu predmetov ochrany vedenom žalobcom podľa § 81 ods. 1 písm. f/ autorského zákona žalobca vykonáva kolektívnu správu práv. Zo štatistiky vysielania potom vyplýva, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom a tiež tá skutočnosť, že v prípade tohto diela prichádza do úvahy niekoľko „typov autorov“ (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.). Z uvedeného potom nevyhnutne plynie záver, že žalobca v konaní tvrdil len toľko, že zastupuje autorov uvedených v zozname autorov a súčasne tvrdil, že došlo k údajnému neoprávnenému použitiu audiovizuálnych diel zaradených do vysielania podľa štatistiky vysielania. S výnimkou troch osôb (Barabáš, Feldek a Brezovská), ktoré sú údajnými nositeľmi majetkových práv vo vzťahu k zoznamu predmetov ochrany, ktoré žalobca v konaní predložil, možno skonštatovať, že žalobca vo vzťahu k ostatným nositeľom práv netvrdil a vo vzťahu ku všetkým nositeľom práv (vrátane X., K. a X. nepreukázal, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky (údajne neoprávnené použitým dielam) zastupuje konkrétnych autorov, ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo u žalobcu prihlásili za účelom zaradenia do zoznamu predmetov ochrany. Ak nie je vedomosť o tom, kto je nositeľ práv, nie je vedomosť ani o tom, či žalobca vôbec tvrdí, že ho na základe dohody a v dohodnutom rozsahu aj zastupuje. Súdu navrhol vykonať dokazovanie za účelom zistenia, kto je nositeľom majetkového práva ku zo strany žalobcu vybraných predmetov ochrany (a teda či a kto je oprávnený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia), čo ale nevykonal. Pokiaľ nebolo zo strany žalobcu na základe jeho tvrdení vytvorené riadne prepojenie medzi zoznamom autorov na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, nebolo možné overiť, či autori, ktorých zoznam predložil do konania žalobca, sú práve tými autormi, ktorých diela boli obsahom vysielania v roku 2015. Totiž ak diela autorov, ktorých žalobca údajne zastupuje, neboli obsahom vysielania, nemohlo objektívne dôjsť ani k ich verejnému prenosu a pochopiteľne ani k bezdôvodnému obohateniu. Navyše spochybňuje dôveryhodnosť žalobcom predložených dôkazov, ako aj dôvodnosť samotného žalobcom uplatňovaného nároku, keď poukázal na svoje zistenia vo vzťahu k 16 dielu 2. série seriálu Aféry. Pri tejto položke v stĺpci „Druh autora“ boli v štatistike vysielania uvedené nasledovné informácie: „REZ“ a „ASCE“, čo v zmysle žalobcom priloženej legendy znamená, že k uvedenému dielu zrejme existujú práva režiséra a práva autora scenára (všeobecne). Zo štatistiky už ale neplynie, kto režisérom a autorom scenára vo vzťahu k audiovizuálnemu dielu „Aféry“ skutočne je. Následne túto skutočnosť nie je možné konfrontovať s tvrdením žalobcu o tom, že zastupuje autorov uvedených v ním predloženom zozname autorov. Zistil pritom, že autorom scenára je X. X. a režisérom je I. V.. Ani jedna z uvedených osôb sa však nenachádza v zozname autorov, ktoré na CD nosiči predložil v konaní žalobca. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s jeho tvrdením o nedôveryhodnosti žalobcom predložených listín. Súdu prvej inštancie ponúkol celý rad právnych argumentov s odkazmi na konkrétne ustanovenia hmotnoprávných predpisov Slovenskej republiky i smerníc Európskej únie, vrátane judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, predložil stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2016 a argumentáciu v ňom obsiahnutú poňal do procesnej obrany, žiadal o doplnenie rozhodujúcich skutočností zo strany žalobcu, aby mohol prípadne navrhovať ďalšie dôkazy, resp. spochybňovať tvrdenia žalobcu, o ktoré

tento opieral uplatňovaný nárok, o ktorých sa súd prvej inštancie v odôvodnení ani len nezmienil, resp. ak sa zmienil, tak nevysvetlil z akých dôvodov argumentáciu (ne)považuje za relevantnú, čo považoval v kontexte už konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva za jednoznačné porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces garantovaný čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozsudok v tomto kontexte za celkom tendenčný a popierajúci základné princípy, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok. V prípade audiovizuálnych diel zaradených do vysielania nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori, ale naopak producenti, ktorým autori nimi vytvorené „čiastkové diela“ dodali „do audiovizuálneho diela ako celku“ na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena. Z tohto dôvodu žalobca uplatňuje nárok, ktorý mu nepatrí. Producenti (alebo aj priamo vysielatelia, ak ide o ich vlastnú produkciu) buď pre účely „autorskoprávneho použitia“ s autormi uzatvárajú zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo ide v týchto prípadoch o tzv. spoločné dielo. V prípade spoločného diela potom ex lege vykonáva majetkové práva právnická osoba (producent, vysielateľ), ktorá vytvorenie spoločného diela iniciovala, zabezpečovala a usmerňovala analogicky ako v prípade tzv. zamestnaneckého diela zamestnávateľ. V oboch prípadoch autorom ďalej nepatrí právo udeľovať súhlas na použitie ich „čiastkových diel“ dodaných do audiovizuálneho diela, pretože v tomto rozsahu toto právo patrí producentom alebo vysielateľom. Z uvedeného dôvodu objektívne nemôže a ani nemohlo dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv, hoci naďalej zostávajú autormi svojich „čiastkových diel“, a teda osobnostná zložka ich subjektívnych autorských práv ostáva nedotknutá. Tak sa potom podľa názoru žalovaného deje a deje sa tak už veľmi dlhý čas, že autori dostávajú za „to isté“ zaplatené dvakrát. Prvýkrát dostanú zaplatené priamo od producenta, či vysielateľa (skutočného nositeľa majetkových práv), druhýkrát od žalobcu, hoci žalobca nie je vôbec oprávnený udeľovať súhlas na použitie tohto diela ani sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keďže toto právo nepatrí ani samotným autorom. Vytýkal ďalej súdu prvej inštancie, že nevyhovelo jeho návrhu na prerušenie konania. Súd prvej inštancie je v konaní pred ním povinný interpretovať vnútroštátne právo, avšak eurokonformným spôsobom, a teda v súlade napr. aj s čl. 3 ods. 1 Informačnej smernice a čl. 5 ods. 7 Smernice o kolektívnej správe. Z jeho návrhu je explicitne zrejmé, že navrhol, aby súd prvej inštancie „požiadal Súdny dvor EÚ o interpretáciu práva EÚ“. Súd prvej inštancie sa nielenže nevyšporiadal s jeho argumentáciou k interpretácii § 84 ods. 1 autorského zákona odkazujúceho na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, ale absolútne žiadnym spôsobom neuvádza ani svoju interpretáciu tohto ustanovenia, hoci táto je z pohľadu súladu s právom Európskej únie sporná, keďže implikuje súhlas autorov s výkonom ich výlučného práva domáhať sa ochrany svojich práv bez ich vedomia a súhlasu. Z rozsudku nie je jasné, či súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dôkazom „porovnávacia štúdia - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybratých krajinách Európy zo dňa 12.9.2016“; tento dôkaz buď opomenul vykonať, prípadne ak ho vykonal, v odôvodnení rozsudku neuviedol, čo vykonaním tohto dôkazu zistil a aký vplyv malo alebo nemalo toto zistenie súdu prvej inštancie na rozhodnutie vo veci samej a prečo. Porovnáva licenčné podmienky a licenčné odmeny v roku 2015 na území viacerých štátov Európy, čo nie je ničím iným ako dôkazom o „obvyklej licenčnej odmene“ uplatňovanej za rovnaký spôsob použitia predmetov ochrany inými organizáciami kolektívnej správy zastupujúcimi rovnako autorov audiovizuálnych diel podobne ako žalobca. Žalobca má v Slovenskej republike monopolné postavenie pokiaľ ide o kolektívnu správu práv autorov k audiovizuálnym dielam a ním samým kreovaná „obvyklá“ licenčná odmena preto nemôže byť výlučným podkladom pre rozhodnutie súdu. O to menej, ak je výsledkom zneužitia dominantného postavenia na trhu, o čom Protimonopolný úrad Slovenskej republiky podaním zo dňa 19.12.2016 informoval. Ak je konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzobníku pre rok 2015 zneužitím dominantného postavenia na trhu podľa § 8 ods. 2 písm. a/ zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, je potom súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, a teda aj konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka. Inými slovami, ak by aj žalobcom uplatňovaný údajný právny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol preukázaný čo do všetkých predpokladov jeho vzniku vyplývajúcich z ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, súd mu nesmie podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, príp. podľa § 265 Obchodného zákonníka, poskytnúť právnu ochranu, čo by malo viesť nevyhnutne k zamietnutiu žaloby. Ak je výška obvyklej licenčnej odmeny zistená súdom z 218-tich licenčných zmlúv, ktoré sú uzatvorené za podmienok, ktoré sú dôsledkom zakázaného zneužitia dominantného postavenia

na trhu, a teda z absolútne neplatných zmlúv v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nie je možné prijať iný právny záver než ten, že súd prvej inštancie vytvoril svojim nesprávnym postupom z nepráva právo, keď žalobcovi priznal právnu ochranu. Dôvodil ďalej, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Má za to, že pre odstránenie pochybností o správnom spôsobe interpretácie ustanovenia § 84 ods. 1 autorského zákona tak, aby tento bol eurokonformný (v súlade s právom Európskej únie), a teda za účelom správneho rozhodnutia vo veci samej, je nevyhnutné zodpovedať doposiaľ opomenutú kľúčovú otázku: „Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“ Za tým účelom navrhol odvolaciemu súdu obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s takto rámcovo naformulovanou prejudiciálnou otázkou. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; žiadal priznať mu náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Má za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne a jasne uviedol, na základe akých relevantných úvah a dôkazov rozhodol vo veci samej. Je to žalovaný, ktorý uvádzal také neudržateľné výklady autorsko-právnej úpravy a také neudržateľné interpretácie judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, že pre neho (žalobcu) bolo veľmi obtiažné v konaní vecne argumentovať. Žalovaný odmieta akceptovať inštitút kolektívnej správy a neudržateľnými výkladmi sa snaží presvedčiť súd, aby neposkytol právnu ochranu práv autorom, a naopak aby poskytol právnu ochranu neoprávnenému používateľovi predmetov ochrany, ktorý sústavne a vedome zasahuje do práv autorov a iných nositeľov práv. Je pravdou, že žalovaný súdu prvej inštancie ponúkal svoju právnu interpretáciu jednotlivých ustanovení zákona č. 618/2003 Z.z., svoje interpretácie judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, avšak jeho pohľad na hmotné právo a judikatúru Súdneho dvora Európskej únie je neeurokonformný a popierajúci práva autorov. Trvá na tom, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, ktorú opiera najmä o 1/ oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. MK-XXX/XXXX-XX/XXXX zo dňa 11.5.2010 udeleným mu v súlade s ustanovením § 80 autorského zákona, v zmysle ktorého je okrem iného oprávnený vykonávať dobrovoľnú kolektívnu správu práv v odbore retransmisia a verejný prenos prostredníctvom technických zariadení; 2/ zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, kedy zoznamy nositeľov práv v Slovenskej republike a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu www.lita.sk a zoznamy navyše aj založil do spisu; 3/ o príslušné ustanovenia autorského zákona (najmä § 56 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i/, § 84 ods. 1). Do spisu založil aj prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky správu a ktoré boli použité vo vysielaniach aspoň základných slovenských TV staníc. Žalovaným ponímané preukazovanie aktívnej vecnej legitímácie je v rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov. Žalovaný tvrdil, že pokiaľ (žalobca) nevytvoril prepojenie medzi zoznamom autorov na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, tak nebolo možné overiť, či autori, ktorých zoznam predložil, sú práve autormi, ktorých diela boli obsahom vysielania v roku 2015. Zopakoval (žalobca), že Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ktorého je žalovaný členom, dával žalobcovi na vedomie, že pokiaľ sa rozhodne uplatňovať práva autorov a iných nositeľov práv súdnou cestou, tak svojim členom bude odporúčať, aby v rámci obrany požadovali preukazovanie všetkých zmlúv autorov a nositeľov práv so žalobcom a preukazovaní zoznamov všetkých predmetov ochrany, teda aby trvali na dokazovaní v takom rozsahu, ktoré povedie k dlhoročným sporom a k faktickej nemožnosti žalobcu nároky preukázať. Svojimi podaniami a vyjadreniami žalovaný tento úmysel len potvrdil. Žalovaný v duchu uvedeného stále interpretoval nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako súčet dielčích nárokov jednotlivých nositeľov práv a na tomto základe postupoval v duchu vyjadrenia T. L., advokáta, na rokovaní so žalobcom dňa 13.1.2016, že bude požadovať v súdnych konaniach predkladanie všetkých zmlúv autorov a nositeľov práv a zoznamov všetkých predmetov ochrany, čo bude viesť k dlhoročným sporom bez možnosti žalobcu riadne preukázať nároky. Vydania bezdôvodného obohatenia sa domáha podľa § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona a je stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie

pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. V prípade ďalšieho verejného prenosu - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný. V kontexte takto stanovenej výšky bezdôvodného obohatenia je tak irelevantné, či zo státisícov použití predmetov ochrany v roku 2015 bolo o sto, dvesto, tisíc či niekoľko tisíc, použitie predmetov ochrany viac alebo menej. Je takisto irelevantné, či v priebehu roka 2015 pribudli alebo odbudli nositelia práv a či pribudli alebo odbudli predmety ochrany, nakoľko licenčné odmeny sú stanovené paušálnymi sumami. V zmysle jeho interného predpisu (Rozúčtovacieho poriadku) sa odmeny a príjmy z bezdôvodného obohatenia vybraté za ďalší verejný prenos prostredníctvom technických zariadení rozúčtovávajú podľa zásad platných pre rozúčtovanie odmien a príjmov z bezdôvodného obohatenia vybratých za káblovú retransmisiu s tým, že príjmy za ďalší verejný prenos sa priradia k vybratým odmenám za použitie diel káblovou retransmisiou. Rozúčtovací poriadok je schvaľovaný najvyšším orgánom žalobcu, t.j. valným zhromaždením žalobcu, a v zmysle § 80 ods. 3 písm. g/ autorského zákona bol predložený Ministerstvu kultúry Slovenskej republiky v žiadosti o udelenie oprávnenia. V súlade s požiadavkou transparentnosti musí byť a aj bol a je verejne dostupný na webovej stránke (žalobcu). Spôsob, akým sa autori a nositelia práv rozhodli po vybratí odmien a bezdôvodného obohatenia nakladať s týmito prostriedkami, teda spôsob ich rozúčtovania a vyplácania, je ich súkromnoprávnym nárokom a tento nepodlieha kontrole a posudzovaniu žalovaného. Opakovane poukázal na inštitút kolektívnej správy a jeho nezastupiteľnú funkciu pri ochrane práv autorov. Konanie vedené na súde prvej inštancie a obrana žalovaného, podriadená snahe legalizovať postavenie neoprávneného používateľa, je príkladom nutnosti kolektívnej správy práv a vysokej ochrany autorských práv. Žalovaný v konaní uvádzal domnienky, že autor by sa mohol aj sám zastupovať, že by ho mohol zastupovať aj producent alebo aj vysielateľ a že je potrebné v konaní vyvrátiť tieto jeho domnienky. Hypoteticky je možné, že ktokoľvek môže zastupovať autora. Dobromyseľný používateľ však využíva inštitút kolektívnej správy práv a uzatvára licenčnú zmluvu s organizáciou kolektívnej správy práv, ktorá je oprávnená spravovať dané druhy predmetov ochrany a v prípade, že sa na používateľa so svojim nárokom obráti samotný autor, producent, vysielateľ či ktokoľvek iný, tak používateľ preukáže, že v zmysle autorského zákona má postavenie oprávneného používateľa, nakoľko získal právo na používanie predmetov ochrany od organizácie kolektívnej správy, ktorá nesie podľa autorského zákona v plnom rozsahu zodpovednosť za poskytnutie licencie. Nedobromyseľný používateľ bude používať nezmyselnú, zákonu sa priečiacu, argumentáciu, a na jej základe bude neoprávnene zasahovať do práv autorov a obohacovať sa na ich úkor. V prípade audiovizuálneho diela je potrebné rozlišovať majetkové práva autorov a iných nositeľov práv k dielam podľa § 18 autorského zákona a majetkové práva výrobcov zvukovoobrazových záznamov a iných nositeľov práv k zvukovoobrazovým záznamom (t.j. producentov) podľa § 66 autorského zákona. V zmysle preukázaného oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky má postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia („výkon majetkových práv autorov a iných nositeľov práv“) vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu. Je teda primárne a priamo legitimovaný na uzatváranie hromadných licenčných zmlúv s používateľmi a aktívne legitimovaný pri súdnom uplatňovaní majetkových práv autorov a iných nositeľov práv. Právny režim ustanovený v § 55 ods. 2 autorského zákona bol prijatý zákonom č. 84/2007 Z.z. s účinnosťou od 1.3.2007. Od tejto účinnosti môžu vykonávať aj výrobcovia originálu audiovizuálneho diela majetkové práva autorov k audiovizuálnym dielam (t.j. práva pôvodných nositeľov práv), avšak len za predpokladu kumulatívneho naplnenia osobitných podmienok ustanovených v § 55 ods. 2 autorského zákona, ktorými sú: a/ uzatvorenie písomnej zmluvy s audiovizuálnym autorom, ktorou výrobca získal súhlas na vyhotovenie originálu tohto diela, b/ dohoda v zmluve s autorom na odmene za vytvorenie diela, c/ dohoda s autorom na odmene a spôsobe jej určenia osobitne za jednotlivé použitie tohto diela. Žalovaný nepreukázal splnenie uvedených podmienok a v odvolaní voči rozsudku zašiel žalovaný so svojimi snahami presvedčiť súd o neexistencii nároku žalobcu dokonca tak ďaleko, že audiovizuálne diela označil za diela zodpovedajúce analógii „zamestnaneckého diela“, kedy úplne uprel autorom ich majetkové práva s tým, že títo nie sú „nositeľmi dotknutých majetkových práv (tými sú výlučne producenti)..“ Trvá (žalobca) na tom, že preukázal, že je jedinou organizáciou kolektívnej správy práv v Slovenskej republike, ktorá je na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky a zmlúv o zastupovaní oprávnený vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým, dielam, dielam

výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. V predmetnej veci sa síce domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene, ale v prospech nositeľa práv a poskytnutím plnenia jemu zaniká povinnosť žalovaného plniť inému zástupcovi nositeľa práv alebo aj priamo samotnému nositeľovi práv. Žalovaný ignoruje autorské práva, neakceptuje, že je niekoľko spôsobov použitia predmetov ochrany atď. Žalovaný uvedené ponímanie autorských práv uplatňuje iba voči nemu, voči iným organizáciám kolektívnej správy (SOZA a SLOVGRAM) nie. S týmito organizáciami uzatvoril Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky zmluvy nielen pre rok 2015, ale aj pre rok 2016, na základe ktorých jeho členovia získali súhlasy nositeľov práv na používanie predmetov ochrany verejným prenosom. Účel kolektívnej správy práv spočíva najmä v efektívnom výkone majetkových práv autorov a nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, t.j. umožniť uvádzanie predmetov ochrany na verejnosti, ale tiež uplatňovať účinnú ochranu týchto práv. Autorský zákon pozná dobrovoľnú kolektívnu správu, založenú na zmluvách o zastupovaní nositeľov práv, a povinnú kolektívnu správu, keď niektoré majetkové práva možno vykonávať len prostredníctvom organizácie kolektívnej správy práv a individuálna správa týchto práv je vylúčená. Povinná kolektívna správa je možná len v prípadoch podľa ustanovenia § 78 ods. 3 autorského zákona a nemôže byť vylúčená ani žiadnym právnym úkonom; jeho podstatou je teda zastúpenie nositeľa práv ex lege. V súvislosti s § 84 autorského zákona možno vyvodiť, že ak bolo v odbore použitia predmetu ochrany udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, či už dobrovoľnej kolektívnej správy v rozsahu limitovanom zmluvami s nositeľmi práv alebo povinnej kolektívnej správy zavedenej zákonom vo väzbe na ten-ktorý odbor použitia toho-ktorého predmetu ochrany, je používateľ predmetu ochrany, pokiaľ použil predmety ochrany, povinný vysporiadať si práva z tohto použitia prostredníctvom príslušnej organizácie kolektívnej správy, s výnimkou tých prípadov, keď preukáže, že kolektívnu správu nositeľ práv vylúčil, čo je však možné iba pri dobrovoľnej kolektívnej správe práv, keďže povinnú kolektívnu správu ex lege nie je možné vylúčiť. V zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. je možné nielen uhrádzať odmenu, na ktorú má nositeľ práv nárok pri použití diela, ale udeliť licenciu aj pre nezastupovaných nositeľov práv tak, aby používateľ, ktorý používa diela hromadne, bez akejkoľvek možnosti riešil udelenie licencie individuálne, mal právnu istotu, že diela nepoužíva bez právneho dôvodu a aby na druhej strane bol autor riadne chránený pred neoprávneným používaním jeho diel. Zdôraznil, že súd nie je viazaný výkladom predloženým Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, že Súdny dvor Európskej únie v rámci konania o prejudiciálnej otázke poskytuje výlučne výklad európskeho práva, o súlade práva vnútroštátneho s právom Európskej únie, nie však výklad vnútroštátneho práva. Žalovaný nesporne neoprávnenne zasiahol a stále zasahuje do práv autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarného umenia, architektonických a úžitkového umenia, keď tieto diela používa ďalším verejným prenosom; nepreukázal, že by čo aj len od jediného autora uvedených diel získal pred začatím ich používania súhlas. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku dostatočne a podrobne zaoberal tzv. ďalším verejným prenosom, postupoval správne, keď sa nestotožnil s extrémne nesprávnymi výkladmi hmotného práva žalovaným. Pokiaľ ide o ďalší verejný prenos a jeho ponímanie Súdnym dvorom Európskej únie poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp.zn. C-306/05. Súdny dvor EU vôbec, a to ani okrajovo, neriešil otázku obsadenosti ubytovacieho zariadenia tak ako to interpretuje žalovaný; poukázal tiež na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10, na uznesenie Súdneho dvora Európskej únie C-136/09 zo dňa 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai. Ak sa súd prvej inštancie podrobne nezaoberal žalovaným predloženými, zjavne neutržateľnými, interpretáciami judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, nemožno to považovať za vadu rozsudku. Žalovaný nepopieral svoje tvrdenie, že uzatvoril licenčné zmluvy na používanie predmetov ochrany verejným prenosom v roku 2015 s inými organizáciami kolektívnej správy (SLOVGRAM a SOZA), uzatvorením ktorých potvrdil existenciu verejného prenosu vo svojom ubytovacom zariadení. Uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM žalovaný získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných ich nositeľov; uzatvorením zmluvy so SOZA súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam k použitiu uvedených typov predmetov ochrany formou verejného prenosu. Nezískal ale súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Bolo nesporné, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne,

fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Žalovaný mal povinnosť uzavrieť s ním (so žalobcom) hromadnú licenčnú zmluvu na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, čoho si bol plne vedomý a v zastúpení Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky s ním (so žalobcom) aj rokoval o uzavretí licenčnej zmluvy. Jedinou skutočnou príčinou neuzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy bolo to, že sa strany nedohodli na cene. Žalovaný tým, že neuzavrel hromadnú licenčnú zmluvu a realizoval ďalší verejný prenos, neoprávnene zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, keď podľa § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona je neoprávnený používateľ povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný tiež vyčítal súdu prvej inštancie, že nie je jasné, či vykonal dokazovanie dôkazom „porovnávací štúdiá - „Analýzy licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo dňa 12.9.2016“. Predmetná analýza bola prílohou návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Súd prvej inštancie sa v bode 17 rozsudku vyjadril k procesným návrhom žalovaného - a to aj k návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Opakuje, že analýza bola vypracovaná KPMG Česká republika, s.r.o., na základe objednávky Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky a samotní autori označujú materiál ako „štúdiu“, pričom uvádzajú, že jej cieľom je „analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.“ Analýza dáva Zväzu hotelov a reštaurácií odpoveď na otázku „aká je vhodná výška poplatku“, nemôže byť relevantná pre zisťovanie výšky odmeny, ktorá bola obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práv. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa získavali licenciu. Do spisu založil všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos. Z uvedených zmlúv je nesporné, že (žalobca) uzatváral v roku 2015 s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 1.1.2015. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Dôrazne namieťa tvrdenie žalovaného o absolútnej neplatnosti hromadných licenčných zmlúv uzatvorených medzi žalobcom a dobromyseľnými používateľmi predmetov ochrany v roku 2015. Žalovaný súdu prvej inštancie vyčítal, že porušil ustanovenie § 162 ods. 2 C.s.p., keď neprerušil konanie, hoci tak obligatórne musel urobiť. Predmetom tohto súdneho konania nie je obchodnoprávny vzťah, ale autorské práva, ktoré patria do skupiny občianskoprávných vzťahov, a preto dožadovanie sa aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka, a to aj § 265, zo strany žalovaného je neudržateľné. Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky podal v roku 2015 Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky podnet na prešetrenie konania žalobcu s súvislosti so sadzobníkom žalobcu, kedy použil takú istú právnu argumentáciu ako uvádza žalovaný v návrhu na prerušenie konania. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky na podnet odpovedal tak, že vecou sa nebude zaoberať. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky sa v roku 2016 zaoberal aj ďalším podnetom na prešetrenie konania žalobcu ohľadom systému a výšky licenčných odmien; vzhľadom na aspekty a charakter posudzovanej veci tento podnet odmietol a nezačal konanie. Podľa jeho vedomostí (žalobcu) už v tomto čase Protimonopolný úrad Slovenskej republiky disponoval analýzou licenčných platieb vypracovanou KPMG, na ktorú žalovaný v konaní poukázal. O zneužívaní dominantného postavenia na trhu rozhoduje Protimonopolný úrad Slovenskej republiky v konaní podľa § 25 a nasledujúce zákona č. 136/2001 Z.z., pričom konanie začína vždy z vlastného podnetu úradu. Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. úrad môže začať konanie z vlastného podnetu, aj na základe písomného oznámenia fyzickej alebo právnickej osoby. Podanie Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky na Protimonopolný úrad Slovenskej republiky zo dňa 19.12.2016 je tak v poradí tretím oznámením týkajúcim sa toho istého skutkového a právneho stavu. Na základe tohto oznámenia nebolo k dnešnému dňu zo strany Protimonopolného úradu Slovenskej republiky začaté konanie voči nemu (žalobcovi) o zneužívanie dominantného postavenia na trhu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona ako dvojnásobku licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku „či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu“. Pre rozhodnutie súdu vo veci samej je relevantné dokazovanie zamerané na zistenie obvyklej odmeny. Pokiaľ by aj Protimonopolný úrad Slovenskej republiky hypoteticky rozhodol, že zneužil dominantné postavenie na

trhu, nemôže to viesť k strate práva na súdnu ochranu, ako to žalovaný prezentuje, nakoľko to nebude mať vplyv na určenie výšky obvyklej odmeny v danom čase. Pokiaľ by Protimonopolný úrad Slovenskej republiky hypoteticky rozhodol, že zneužil dominantné postavenie na trhu, tak by mal možnosť uložiť mu sankcie v zmysle zákona č. 136/2001 Z.z. Rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu, rozsudok dáva odpoveď na otázku, akými právnymi úvahami sa riadil súd prvej inštancie a na základe akých úvah rozhodol; žalovanému tak nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Zopakoval, že preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného, ako aj výšku obvyklej odmeny, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia, teda všetky žalovaným uvádzané dôvody odvolania. Pokiaľ ide o ďalší návrh žalovaného, aby sa súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie s „rámcovo naformulovanou prejudiciálnou otázkou“, odkázal na svoje vyjadrenia a osobitne na svoje písomné podania zo dňa 21.2.2017, 27.2.2017. Opätovne poukázal na smernicu Európskeho parlamentu a rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej Smernica), osobitne a/ ods. 9 úvodných ustanovení smernice: „Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.“ b/ Ods. 11 úvodných ustanovení smernice: „Jedným z hlavných spôsobov zabezpečenia potrebných zdrojov pre európsku kultúrnu tvorivosť a produkciu a zabezpečenia nezávislosti a dôstojnosti umeleckých tvorcov a interpretov je prísny a účinný systém ochrany autorských práv a súvisiacich práv.“ c) Ods. 22 úvodných ustanovení Smernice „Cieľ, ktorým je primeraná podpora šírenia kultúry sa nesmie dosahovať za cenu obetovania prísnej ochrany práv ...“ V konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo a dochádza k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov žalobcom zastupovaných. Z uvedeného dôvodu bol (žalobca) nútený dožadovať sa ochrany autorských práv súdnou cestou, kedy tieto práva podľa medzinárodného práva a práva EÚ požívajú vysokú právnu ochranu. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania poskytol autorským právam ochranu, keď žalobe vyhovel v plnom rozsahu a keď návrhy na prerušenie konania zamietol. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutom odvolaním potvrdiť; žiadal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z.; C.s.p.), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb.; O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. júla 2019; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil, a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku, odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.). Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie ale odvolací súd uvádza ešte nasledovné.

6. Predmetom konania vo veci samej sú nároky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neoprávneného zásahu do autorských práv verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného v čase od 1.1.2015 do 31.12.2015 v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon). Súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.478,-- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy od 27.5.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C.s.p. zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

7. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného

dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

8.1. Podľa § 5 ods. 6 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení účinnom v čase vzniku bezdôvodného obohatenia [Tento zákon bol zrušený zákonom č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon s účinnosťou od 1.1.2016. Keďže nároky žalobcu sa vzťahujú k obdobiu (1.1.2015 - 31.12.2015) pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 185/2015 Z.z., rozhodujúcim právnym predpisom v predmetnej právnej veci zostal zákon č. 618/2003 Z.z. s odkazom na ustanovenie § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. (Ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak). Zákon č. 185/2015 Z.z. v § 190 ods. 3, ods. 4 sa vzťahuje k licenčným zmluvám.] káblová retransmisia diela je súčasný, nezmenený a úplný verejný prenos vysielaného diela prostredníctvom káblového alebo mikrovlnného systému uskutočňovaný inou osobou, ako je pôvodný vysielateľ.

8.2. Podľa § 5 ods. 14 citovaného zákona č. 618/2003 Z.z. verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmkoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať, verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.

8.3. Podľa § 18 ods. 2 písm. h/ citovaného zákona č. 618/2003 Z.z. autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na verejný prenos diela.

8.4. Podľa § 56 ods. 1 písm. g/ citovaného zákona č. 618/2003 Z.z. autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

8.5. Podľa § 78 ods. 1 citovaného zákona č. 618/2003 Z.z. účelom kolektívnej správy práv podľa tohto zákona je kolektívne uplatňovanie a kolektívna ochrana majetkových práv autora a majetkových práv výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovo - obrazového záznamu a vysielateľa a umožnenie uvedenia predmetu týchto práv na verejnosti.

8.6. Podľa § 78 ods. 3 písm. c/ citovaného zákona č. 618/2003 Z.z. povinne kolektívne spravovanými majetkovými právami sú práva udeľovať súhlas na káblovú retransmisiu diela (§ 18 ods. 2 písm. h/); to sa nevzťahuje na tie práva k predmetom ochrany, ktoré sú obsiahnuté vo vysielaní vysielateľa a vysielateľ ich vykonáva na základe zákona, licenčnej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy.

8.7. Podľa § 78 ods. 5 citovaného zákona č. 618/2003 Z.z. kolektívnu správu vykonáva organizácia kolektívnej správy, a to sústavne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a ako hlavný predmet činnosti.

8.8. Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z. organizácia kolektívnej správy je právnická osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy.

8.9. Podľa § 81 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona č. 618/2003 Z.z. organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva, ktoré spravuje na základe tohto zákona.

8.10. Podľa § 81 ods. 1 písm. i/ citovaného zákona č. 618/2003 Z.z. organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to neehospodárne.

8.11. Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z. ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

9. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal námietkou žalovaného, ktorá sa týkala aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý podľa názoru žalovaného v rozhodnom čase nebol oprávnený zastupovať jednotlivých autorov bez preukázania existencie dohôd medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy práv a jednotlivými autormi, t.j. nositeľmi práv. Na tomto mieste odvolací súd pripomína podstatný rozdiel medzi povinnou a dobrovoľnou kolektívnou správou. V zmysle ustanovenia § 81 ods. 1 písm.

a/ zákona č. 618/2003 Z.z. organizácia kolektívnej správy bola povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva, ktoré spravovala na základe tohto zákona (povinné zastúpenie, ktoré vzniká ex lege); podľa § 81 ods. 1 písm. c/ zákona bola povinná zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva v rozsahu s ním dohodnutom (dobrovoľné zastúpenie na základe zmluvy). Z uvedeného vyplýva, že organizácia kolektívnej správy mala povinnosť zastupovať nositeľov práv, a to za rovnakých podmienok a v rozsahu, ktorý ukladal zákon pri právach povinne kolektívne spravovaných (§ 78 ods. 3 citovaného zákona) alebo v rozsahu dohodnutom v zmluve pri ostatných právach, pri ktorých zákon neustanovoval povinnosť kolektívnej správy. Ustanovenie § 78 ods. 3 zákona č. 618/2003 Z.z. taxatívne vymenúvalo výhradné majetkové práva, ktoré povinne spravovala organizácia kolektívnej správy, t. j. nositelia týchto práv si nemohli predmetné práva vykonávať sami vo vlastnej réžii. Povinná kolektívna správa na jednej strane obmedzovala nositeľa práv slobodne rozhodnúť o uzavretí licenčnej zmluvy k predmetu autorskoprávnej ochrany, na druhej strane mu však kolektívna správa prinášala majetkový prospech, ktorý by sám svojou individuálnou správou nikdy nezískal, pretože sám nebol spôsobilý postihnúť všetky prípady, v ktorých bol predmet autorskoprávnej ochrany použitý. Inak povedané, hospodárske subjekty by využívali jeho diela, umelecké výkony či iné predmety autorskoprávnej ochrany bez toho, že by sa o tom dozvedel, a teda aj bez toho, že by mu bola vyplatená odmena za takéto použitie.

10. Z obsahu spisu zostalo nepochybne preukázané, že predmetom konania sú nároky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom neoprávneného zásahu do autorských práv zo strany žalovaného, a to konkrétne verejným prenosom predmetov ochrany prostredníctvom technických zariadení v rámci prevádzkovania 42 izieb s TV satelitným príjmom bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy. Verejný prenos resp. káblová retransmisia patrí v zmysle už vyššie citovaného ustanovenia § 78 ods. 3 písm. c/ zákona č. 618/2003 Z.z. k povinne kolektívne spravovaným majetkovým právam a je spravovaný organizáciou kolektívnej správy povinne zo zákona bez možnosti voľby oprávnených osôb. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval vecne a právne správne, keď aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu považoval za danú a odvolací súd sa s jeho názorom stotožňuje. Navyše, uvedený záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu podporuje aj ustanovenie § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z., podľa ktorého ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. V zmysle uvedeného je nositeľom dôkazného bremena o skutočnosti, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv práve žalovaný, ktorý túto skutočnosť v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní, nepreukázal. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dôvodí, že žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v predmetnej právnej veci.

11. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa bezdôvodného obohatenia odvolací súd uvádza nasledovné. Ak niekto využíva predmety autorskoprávnej ochrany, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravovala práva, bez zmluvy, mala organizácia kolektívnej správy povinnosť podľa ustanovenia § 81 ods. 1 písm. i/ zákona č. 618/2003 Z.z. domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia proti takémuto užívateľovi, a to aj súdnou cestou. Podmienkou pre vyslovenie nepochybného záveru o bezdôvodnom obohatení je, že musí dôjsť k neoprávnenému výkonu, k výkonu bez právneho dôvodu, kolektívne spravovaného diela. Žalovaný verejne na svojej webovej stránke deklaroval, že v roku 2015 ponúkal ubytovanie v 42 izbách s TV satelitným príjmom, čo odvolací súd považuje za dostatočné preukázanie skutočnosti, že v danom prípade došlo k neoprávnenému výkonu kolektívne spravovaného diela, a síce verejnemu prenosu prostredníctvom technických zariadení bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom. K tvrdeniam žalovaného, že nepostačuje preukázanie prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v tejto otázke jednak poukázal na základnú právnu definíciu verejného prenosu v zmysle ustanovenia § 5 ods. 14 zákona č. 618/2003 Z.z. a podporne tiež na rozhodnutia Súdneho dvora, podľa ktorých poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. Vzhľadom na uvedené zostalo preukázané, že u žalovaného došlo v roku 2015 k verejnemu prenosu. Vyžadovanie predloženia akýchkoľvek iných dôkazov verejného prenosu (napr. či došlo skutočne k šíreniu signálu z TV satelitných prijímačov) od žalobcu by bolo neprimerané a ich získanie pre žalobcu reálne nemožné; nad povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona č. 618/2003 Z.z.

12. Pri skúmaní obvyklej odmeny odvolací súd pripomína ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g/ zákona č. 618/2003 Z.z., podľa ktorého autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Z uvedeného vyplýva, že k obvyklej odmene prináleží autorovi (tu zastúpenému kolektívnym správcom) ešte jej sankčné zvýšenie na dvojnásobok. Neobstojí ani námietka žalovaného, že súd prvej inštancie pri určení bezdôvodného obohatenia vychádzal z obvyklej odmeny, za ktorú žalobca uzatváral licenčné zmluvy v čase neoprávneného zásahu a táto odmena je podľa názoru žalovaného neprimerane vysoká (v porovnaní s odmenou v iných členských štátoch). Iní používatelia tých istých predmetov ochrany na rozdiel od žalovaného odmenu podľa sadzobníka žalobcu považovali za primeranú, keď s ním hromadnú licenčnú zmluvu podpísali (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 101/2011). Členské štáty Európskej únie nemajú zjednotenú cenovú hladinu odmien za využitie predmetov autorských práv, ktorá vzniká v každom štáte samostatne ako určitý kompromis medzi požiadavkami autorov a schopnosťou užívateľov predmetu autorskej ochrany. V neprospech žalovaného vyznieva, že pred kolektívnym správcom zatajil využívanie predmetu autorských práv. V opačnom prípade by sa mohol zapojiť do procesov obchodného vyjednávania a v prípadnom združení s inými podobnými subjektmi využiť možnosti, ktoré zákonodarca dáva právnickým a fyzickým osobám na presadzovanie ich práv a právom chránených záujmov; napr. aj prostredníctvom žaloby o určenie výšky odmeny podľa osobitného predpisu.

13. K výroku II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa ustanovenia § 162 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C.s.p., odvolací súd uvádza nasledovné. Žalovaný vo svojom odvolaní na začiatku výslovne vylúčil podanie odvolania proti rozsudku v tomto výroku, pretože dospel k záveru, že odvolanie proti tomuto výroku prípustné nie je. Z ďalšieho obsahu odvolania už ale vyplýva, že s týmto výrokom nesúhlasí a svoj nesúhlas vyjadril novým návrhom na prerušenie konania. Odvolací súd je viazaný, vzhľadom na formálnosť procesu, prejavom vôle odvolateľa a berie na vedomie, že odvolanie proti výroku II. podané nebolo, hoci bol odvolateľ o svojom práve riadne poučený súdom prvej inštancie. Odvolací súd už len dopĺňa, že odvolanie je prípustné proti rozsudku vo výroku II. v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C.s.p. (§ 357 písm. n/ C.s.p.). Nič to však nemení na tom, že návrh žalovaného na prerušenie konania (aj) podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C.s.p. bol nedôvodný. Rozdielnosť výšky licenčných odmien v jednotlivých členských štátoch Európskej únie nemá vplyv na toto konanie a rozhodnutie súdu vo veci samej nie je závislé od vyriešenia otázky Protimonopolným úradom Slovenskej republiky či došlo k zneužitiu dominantného postavenia na trhu.

14. Odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III. (o nároku na náhradu trov konania), keďže žalobca, už aj po rozhodnutí odvolacím súdom, je vo veci samej úspešný v celom rozsahu. Výrok o nároku na náhradu trov konania, ako súvisiaci výrok, túto skutočnosť kopíruje.

15. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby v konaní pred súdom prvej inštancie nastala taká procesná vada, takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§ 380 ods. 2 C.s.p.). Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. V ňom dal súd prvej inštancie jasnú, presnú, kvalifikovanú odpoveď na otázku, prečo žalobe vyhovel. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súdnemu rozhodnutiu na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých

detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003). Nie je relevantné tvrdenie odvolateľa o existencii vady v konaní pred súdom, ale len zistenie (záver) súdu, že k tejto vade skutočne došlo (m.m. 8 Cdo 79/2017).

16. Odvolací súd zamietol ako nedôvodný návrh žalovaného na prerušenie konania podľa ustanovenia § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p., ktorý predložil v rámci odvolania a ktorým sa domáhal položenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v znení: „Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“ Ako už bolo uvedené vyššie, zákon č. 618/2003 Z.z. rozlišoval povinnú a dobrovoľnú kolektívnu správu. V ustanovení § 81 ods. 1 písm. a/ zákon uvádza prípady, v ktorých ide o povinnú kolektívnu správu. Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie, nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva. Z tohto dôvodu návrh žalovaného na prerušenie konania nie je dôvodný a je potrebné ho zamietnuť. Uvedený postup odvolacieho súdu je deklarovaný aj skutočnosťou, že potvrdzuje vecnú a právnu správnosť napadnutého rozsudku vo veci samej, čím sa stáva prerušenie konania a vyvolávanie iných konaní mimo rozhodujúceho súdu nadbytočným a je irelevantným.

17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, osobitne odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

18. Žalobcovi úspešnému aj v odvolacom konaní odvolací súd priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.). V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou

organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).